

□ L'Empordà del segle XIX

Alfons Romero i Jordi Pla han fet un estudi a fons del que era el "Catalicisme i anticlericalisme a l'Empordà del segle XIX" partint de la base dels fets de Garriguella de l'onze d'abril del 1887 i els avalots que hi hagué amb motiu d'un romiatge multitudinari amb pelegrins de tot l'Empordà, al santuari de la Mare de Déu del Camp. Modest Prats, hi ha posat pròleg i el llibre, que ja el 1986 va guanyar a Garriguella el Premi Sabater-Furtià, l'han publicat les Edicions Federals Carles Vallès de Figueres, ha estat subvencionat per la Diputació de Girona, i forma part de la col·lecció "La font del Soc", de llibres sobre temes socials de temàtica empordanesa. En ell, els seus autors ens hi fan conèixer la forta tensió social existent a l'Empordà ara fa cent anys entre el sector catòlic, majoritàriament integrista, i un altre sector, no pas homogeni sinó integrat per republicans, maçons, lliurepensadors i protestants, aglutinat de totes maneres per un anticlericalisme contundent, fruit de diverses conviccions i estratègies. La Història de Garriguella, on el 1879 feu llarga estada Mossèn Cinto, hi és viscuda i ben contada per Alfons Romero i Jordi Pla. Els capellans trabucaires de l'època s'hi veuen tal com eren en aquell Empordà del segle XIX.

□ "L'agulla en el fil" de Sala-Valldaura

Aquest poeta i crític de Garriguella que és Josep Maria Sala-Valldaura, col·laborador assidu de "Serra d'Or", doctor en Filologia i catedràtic de l'Institut de Blanes, ha publicat ara un nou llibre que ha estat editat per les Publicacions de l'Abadia de Montserrat, on amb "L'agulla en un fil" recull unes analisis generals que ell ha vingut fent del panorama poètic dels darrers anys, com a estudis particulars dels autors i dels llibres més bons que han vingut sortint des del 1980. Autor ja de "Les darreres tendències de la poesia catalana" referides als anys que van entre el 1968 i el 1979, que va sortir el 1980 i el va fer amb l'ajut de

Vicenç Altaíó, en aquest hi recull, com diu, els esforços de set anys d'excursions, amunt i avall de milers de versos, amb l'objectiu d'il·luminar una mica més la parcel·la de la darrera poesia catalana. En els capítols d'aquest llibre, després de dir que a la casa dels signes, la poema podrida és la més sucosa, hi analitza el que troba que és una nova mediterraneïtat en la literatura catalana després de l'avantguarda i el que hi ha de poètica romàntica a la poesia catalana del segle XX. No cal dir que l'anàlisi que fa, en aquest recull de textos seus ja publicats en revistes i diaris, és una anàlisi ben a fons de com marxa avui la poesia catalana després del que en podríem dir ja els clàssics Marià Manent i Tomàs Garcés. Sala-Valldaura és ben sincer en el que diu, com ja se sap.

□ Els contes de Pere Calders

Amb un llibre de gran format -22,5x32,5 cm- Edicions 62 ha volgut commemorar el volum 2.000 que posa a la venda des que es va fundar i en ell s'hi recullen "El barret fort", amb altres cinc contes de Pere Calders i doze més d'inèdits que hi són afegits. Aquests divuit contes vénen acompañats d'unes dinou il·lustracions a tot color originals de Manolo Valdés. Pere Calders, que va néixer a Barcelona el 1912, el 1936 publicava el seu primer recull de contes, però amb la guerra civil hagué d'anar-se'n naturalment com a escriptor català que era i estigué com se sap exiliat a Mèxic del 1939 al 1963 on feu molt bona feina, escrivint. El 1954 ja va guanyar el Premi Victor Català i el 1964, ja aquí, el Premi Sant Jordi entre altres més, i com se sap és un escriptor que fa honor a les lletres catalanes. En aquest llibre Joan Melcior hi acompaña un comentari sobre "El vici de llegir Calders" i J.E. Yvars sobre "El joc sense temps" de Manolo Valdés. En els contes de Pere Calders -hi diu Joan Melcior- s'hi troba humor, màgia, fantasia, tenedress i poesia i això és el que l'ha fet un gran escriptor. I de Manolo Valdés, Yvars en diu que en les seves imatges s'hi troba clarament la maduresa de la seva capacitat expressiva.

co - un "NOS" eterna de la sa

Silencio que para entonces Aleixandre era el mentor de los jóvenes y de nuestras "Entregas de Poesía" eran los "surrealistas". Segalá, Julio Garcés y Cirlot, sobre qué publicábamos poemas o ensayos de George y Aragon, W. H. Auden, Spender, Luzi, Weinheimer, además de mantener canje con "Confluences", "Fontaine", "Méridien", "Poesie 45", "Horizon", "Europaische Literatur", "Poesia" (Roma), etcétera. Que existían antologías de Whitman, Rilke, T. S. Eliot, y más, en edición bilingüe. Que, con las mencionadas "Entregas" y "Estafeta", salían regularmente las nada anquilosadas "Santo y Seña" (Madrid), "Corcel" (Valencia), "Proel" (Santander), "Espadaña" (León), "Mensaje" (Santa Cruz de Tenerife), "Pilar" (Zaragoza)... Además de "Escurial", "Cuadernos de literatura contemporánea", "Garcilaso" y los poemarios semanales de "Fantasia". ¡Valiente "morne plaine"!

MASOLIVER

en nuestro interior todo con nuestra propia com Pide nada menos que la intimidades de la relació

Raúl Ruiz murió el viernes a los treinta y nueve muerte se apresuró a avivación, despertando la necesidad que identificó kegaard de imaginar por parte el autor de la obra muerta. Esa necesidad nos llevó este caso al descubrimiento del arte de vivir.

Orfeo en "Mantic

El título que anuncia las confidencias del "Orfeo" quiere ser un símbolo también un disfraz. Oculta públicamente lo mejor expresa los compañeros de caminar por ejemplo - trágica la belleza, del creador propio espíritu, origen salvador. Pero pronto. La bruma de la noche el primer momento solemnes, se disipó junto a la memoria absorta en el instante. Si además su hombro para le

Aquella Marie siempre a punto de volar

Cuando va a venir a su Barcelona el picassiano "Les Demoiselles d'Avignon", será la segunda vez que tengamos entre nosotros a la pintora Marie Laurencin. Ahora, porque Picasso la imaginó en uno de los desnudos del lúpánar; la anterior ocasión, y más felaciente, cuando en compañía de los Picabia, Gleizes, Cravan y demás que huían de la Guerra Europea (y recién casada con el barón Otto von Wätgen, un pintor alemán dado al morro), hallaron aquí la acogida del marchand Josep Dalmau e hicieron la mítica -y efímera- revista "391". Descubierta por Braque, musa de Apollinaire (a quien se la presentó Picasso), eternizada por el consumero Rousseau en el cuadro "La Muse inspirant le Poète", es decir Apollinaire (y pintora, ella, del no menos célebre "Apollinaire et ses amis"), colaboradora con Robert de la Fresnaye, Gleizes, Metzinger,

Marie Laurencin

Villon y Duccio, de la colección de la Museo de Archipiélago, probabili Larbaud y maquiavelico Léger, su g